

luftsskole, hvor de kan komme under passende Kur og Pleje, og hvor de faar god Mad, netop det, de trænger til for at blive stivet af og undgaa virkelig at faa Tuberkulose. En saadan Anstalt koster betydeligt, og den kan ikke faa Hjælp nogen som helst Steder fra. Kommunen maa selv afholde alle disse Udgifter, og jeg er bange for, at vi ikke kan bære dem. Nu vil jeg gerne spørge den højtærede Undervisningsminister, om han kunde tænke sig at støtte det Formaal, jeg her har nævnt, og navnlig om han kunde anbefale en Bevilling paa Finansloven til Skoletandlæger og Skolelæger.

Jeg er paa det rene med, at naar den store Skolekommission bliver færdig med sit Arbejde, vil der blive obligatorisk Skolelæge og Skoletandlæge; det kan ikke være anderledes, end at dette maa komme med, naar den store Skolekommissions Arbejde er tilendebragt, men der kan jo gaa Aar hen endnu, og man kan ikke med Rimelighed kræve, at de Kommuner, som har været foran paa dette Omraade, vedblivende skal være alene om at bære disse Udgifter. Det er en Statssag, Staten er interesseret deri, og Staten burde ogsaa yde nogen Støtte, ikke alene af Hensyn til Kommunen, men af Hensyn til, at vi maaske ellers bliver nødsaget til at opgive de Bestræbelser, der er udfoldet paa dette Omraade. Det er København, der først har taget fat paa denne Op-gave, og dernæst en Del af Købstæderne, og nu kan jeg oplyse, at paa Vestlolland har en Del Landkommuner taget denne Sag op. Jeg er overbevist om, at vi en Gang i Fremtiden bliver nødt til at gøre denne Ordning obligatorisk; men indtil da synes jeg, vi har et Krav paa en Bevilling paa Finansloven til Støtte, og jeg er klar over, at en saadan vil være nødvendig, hvis vi skal opretholde de Foranstaltninger, vi allerede er inde paa.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Fraenkel har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Da det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer havde Ordet, omtalte han ogsaa Udvandringsspørgsmaalet, og han hævdede, at dette Problem var en Følge af uordnede sociale Tilstande. Jeg tør maaske gaa ud fra, at det ærede Medlem dermed mente et meget stærkt og blivende Misforhold mellem Konsum, altsaa Marked, paa den ene Side og Produktionsmidler og Hænder til at betjene dem paa den anden Side; og for saa vidt jeg har opfattet det ærede Medlem rigtigt, kan han i Øjeblikket have Ret i, at det er saadanne Tilstande, der afsted-

kommer den ganske ekstraordinære Udvandring fra Europa, som for Tiden er ved at blive forstaaet som en Nødvendighed og sat i Scene andetsteds fra. Men det ærede Medlem burde saa have sagt, at disse uordnede Tilstande er en Verdensuorden, og burde ikke have projiceret dem ned paa de indre Forhold i Danmark. Hvad vi lider under, er et almindeligt Verdensfænomen, som vi er ude af Stand til ved vore Kræfter at imødegaa. — Medens jeg har Ordet, maatte det maaske være mig tilladt at gøre en Bemærkning med Hensyn til de store Anstrengelser, der gøres fra Socialdemokraternes Side for at motivere, at de ikke er Venner af Beskyttelse, men at det, man nu kalder Importregulering, kan de gaa med til. Jeg ved ikke, om Meningen med Socialdemokratiets nyeste Politik er den, at man vil kaste helt løs fra gamle Karl Marx, men hvis ikke det er Meningen, behøver man ikke at gaa saa mange Omveje, for man kan da blot beraabe sig paa, at Karl Marx var slet ikke Frihandelsmand. I hans Skrift om denne Genstand, som er udgivet 1848, tager han Ordet imod Frihandelen. Jeg nævner netop Udgivelses-aaret, for det er mærkeligt, at det netop var i det nævnte Aar. I 1846 var nemlig Frihandelen blevet gennemført i England, og Englands diplomatiske og konsulære og journalistiske Basuner lød ud over hele Verden. Og hele Verden var i det Øjeblik i høj Grad modtagelig for Frihandelen, ganske ligesom den i Øjeblikket ikke er modtagelig for den. Karl Marx stod ganske alene i det Øjeblik og saa langt frem i Tiden, og han var, som sagt, en Modstander af Frihandelen. De Herrer kan derfor ganske roligt støtte sig til ham, naar det gælder om at faa det nødvendige Rygstød til Forholdsregler, som kræves i dette Øjeblik.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer har Ordet for en kort Bemærkning.

A. C. Meyer: Naar det ærede Medlem Hr. Fraenkel mener, at det ikke kan være noget specielt for Danmark, at der er social Uorden, men at det stammer fra den Verdenskrise, som vi alle sammen staar i, skal jeg straks sige, at jeg er ganske enig med det ærede Medlem i dette; men jeg maa dertil føje, at denne Verdenskrise unægtelig er opstaaet i Kraft af en international økonomisk Ordning, der strider ganske mod de socialdemokratiske Anskuelser, og som vi til alle Tider har bekæmpet. Denne sociale Ordning, hvad enten den altsaa optræder for os som et nationalt eller et